

„Сармали“ излази 10. 20 и последњег дана у сваком месецу. Годишња цена 4 ф., годишња 2 ф., на 3 месеца 1 ф. За Србију, Црну Гору, и друге крајеве на целу годину 50 гр., на по год. 25 гр. на 3 месеца 13 гр. чар.

ИЗДАЊЕ ШТАМПАРИЈЕ А. ПАЈЕВИЋА.
У Новоме Саду 30. Јула 1880.

ГОДИНА ТРЕЋА

Писма и све што се тиче уредништва, нека се пише на адресу Др. Илије Огњановића у Новом Саду. Претплату пак и огласе, ваља слати на штампарију А. Пајевића у Нови Сад. Цена је огласима 5 новч. од једне врете.

СЕЗОНА КУПАЊА

или

ПОСМАТРАЊА ИЗ ХЛАДНЕ ВОДЕ.

Здравље, велим и чистота
Два су дара врло скупа,
Зато сада, у сред лета,
Што год живи, све се купа.

Великаши, богаташи
Купају се где ком годи;
Људи гледе како тиче
Купају се у слободи.

Министарка и банкарка
У најдаље купке стиже;
Миле гуске, слатке патке
Купају се где им ближе.

Ко би хтео да се сунча,
Над њим распну деб'о шатор. —
Који неће сам да скаче,
Том се даде окупатор.

Дипломате спремају се,
Ако буде какве муке,
Да се нађу близу воде,
Да пилатски перу руке.

Тиса ј' човек, Тиса ј' река,
Он по валу грца своме;
(Утопи-л се сам у себи
Барем неће у другоме).

Једни 'вако, други 'нако, —
А шта ради мудра Грчка?
Загазила у надежду
Па се у њој купа, брчка.

А шта раде Црногорци —
(Код њих воде ни за ћупу)?
Не брин'те се, не брин'те се,
И они су на окупу.

Султан има до три мора,
Ипак зато нема мира, —
Већ он зове Еуропу
Да га фроту —, ил флотира.

А шта ради Герман „тихи“
— Шта он ради, тако т' бога?
Општине му главу мију
(Без сапуна Осечкога).

А шта мома Аутонома,
Где сезону она слави?
Та се теком страшно купа,
Чисто б' реко да се дави.

А шта Јаша? шта ли Јота?
Где је купка тих свечара?
Не брин'те се за два Шкота,
Њихова је смрданбара.

Абуказем већ се свлачи,
Календарску канту куша,
Тако, тако, то је добро!
Биће неким хладна туша.

А „Стармали“? — он би брзо
Испливао на крај жеља,
Кад би свугди ко у Руми,
Им'о „стара пријатеља“.

* * *

Све се купа, све се брчка,
Или грца, ил се дави.
За све рекох, где је који,
— А ратара заборавих.

И он знаде за сезону
Топлог лета, жестокога.
Јест, и он се сада купа,
Да, — у зноју лица свога.

А та купка црва тога,
Макар како проста била,
Она свету више хасни
Од свих других купатила.

Непомук.

Шетња по Новом Саду.

XLVII.

Ономад кад сам устао, умрио се и очешљао(!), обукао, прекрестио руке и помолио се — кроз прозор, видим гомилу школске деце, где се упутише Дунаву. Но успут су на разан начин прекраћивали себи време: један је вукао за звоно на свакој капији и наслађавао се, кад когод од укућана промоли главу кроз прозор те псује, и једи се; у овом благонадежном јуноши лежи без сваке сумње клица каквог важног дипломате, који ће временом ал а р м и р а т и целу Европу; — други тражи себи забаве у томе, што код сваке млекарице тури прст у лонац са скорупом те кошта и пита шта кошта; овај ће временом бити практичан и мудар човек, који ће пре него што би штагод урадио, добро да испита и опроба ствар; — трећи које год дете сретне на путу задиркује, једнога повуче за косе, другога за уво, трећег дрине за капут и т. д.; тај даје оправдане наде, да ће док одрасте бити храбар јунак и да ће радо замењати кавгу, као Краљевић Марко; — четврти граби од пиљарица шљиве и крушке а кад га ова повија он уме лепо да се извуче, а тиме нам даје необорива доказа, да ће од њега временом бити ваљан и вешт директор какве банке у Угарској; — пети дражи вашке по сокаци и пујда на поштене људе, дакле нема сумње, да ће временом моћи бити шеф каквог великог чивутског листа; — шести је све нешто гладан и гледећи

оне сироте лебарице, што имају толико леба, завиди им, а тиме отвара першпективу, да ће у своје време бити српски списатељ; — седми седа из нес-ташлука час на ову, час на ону столицу, гдегод коју види пред кућом, а ја га чисто видим у духу, где је постао владика, јер се из малена научио, на више столица седети; — осми тура руке у џепове својим друговима, те им вади и последњу мрву из њих; ко може рећи, да неће бити добар адвокат; — девети зграби од једног пекарског шегрта из шаке новце, што их је овај добио за продате кифле, и умаче некуд, да га није могао нико наћи; тај се квалифицира за касира у некој вармећи; — десети иде смирено од једног друга до другог, те им нешто шапуће на уво, а ови онда изваде плајваз, те нешто уписују на лист хартије, што им га је он поднео, а мени је долазило, као да се учи купити потписе на неку повереницу.

Ал тако је то. Дечица имају сада школски одмор, па не знају шта да раде од дуга времена, него иду на Дунав да се возају на чамцу, а успут се „унтерхалтују“ сваки на свој начин. Истина, код нас се удавило у Дунаву за кратко време неколико људи, но за то опет стоје деци чамци на расположењу и од полиције не изађе још наредба, да је забрањено давати деци и неукима чамце на послугу. А друго нико се није научен родио, те дакле мора се учити и вежбати, а што по неки без нужде страда, то мора тако бити, као год и кад се човек учи картати, билијарити и т. д. свуда мора онај који се учи најпре да страда и плаћа (било новцем, било главом).

У осталом педагози кажу, да школа и кућа треба у васпитању деце да у хармонији раде, а кад може кућа, односно родитељи више радити, него за време школског одмора, јер онда деца нису под учитељским надзором и онда имају сами родитељи...

Хо, хо, куд сам ја отишао! Из „Стармалог“ сам наједанпут скочио у „Школски лист“, из Новог Сада у Сомбор! Бар да сам дочекао жељезницу да не идем пешке. Но како сам сад на једанпут постао озбиљан као да идем берберу да ми вади зуб, и како сам постао пун саветовања, то да не би когод помислио да чита „Хришћански весник“ морам прекинути овај данашњи диван.

Аб.

Б у к в и ц е.

У.

Уво. — Величина му зависи од господства. Што већи господин веће и уво — тамо у Кинеској. Код нас се на ушима носе мињђуше, а Кинези обесе о нос, но и код нас би се многим имамо шта на нос обесити!

Уредник. — Код нас има две феде уредника: једни незнају ни сами како до новаца да дођу, а други не знају ни сами како до новаца дођу.

У брк. — Рећи коме шта „у брк“ значи рећи му смело истину. На пример ми нашим госпођама, које се картају и терају луксус, увек то у брк кажемо. — Мађари имају оштре и шиљасте бр-

кове, те кад њима што ми уредници у брк кажемо, више пута се убодемо и страдамо.

Увода (шпијон). — То је онај, који ћути, види, оде, каже, и прими плату.

Усијано. То је оно стање, у којем се налази угрејано гвожђе и глава старчевићевих младенаца.

Усташца. — Песници кажу, да су усташца код лепе девојке само за то створена, да — једе купуса, мацуна и киселих краставаца.

Учитељ. — То су већином они чланови нашег народа, који не држе „Школски лист“.

Урак и урнек. — У Сомбору се тако зову они родољуби Срби, који откуцљују заложену гардеробу мађарскога позоришта и који играју на мађарским даскама, што свет глаче, хоћу рећи, што свет значе.

Утија. — Утија је српска реч, ал' је наше госпођице не употребљују (ал' слабо оне употребљују и „пеглајз“).

Умствовање здравога разума — Ово ваља разликовати од „Умствововања Пелагићевог разума“.

Уље. — Кад је у кандилу зове се зејтин, а кад су у каквој чивутској редакцији, зову се новинари.

„Уштици“. — То су они колачи, каквом се многи нису надали. „Стармали“ их често меси, ал' би волео, да му већ једанпут нестане материје, брашна. То су масни колачи, ал оно што са њих цури није све маст, има и суза.

Удати се. — Види: покајати се.

Уредба (школска). — Ваљда ћемо дочекати да ће пошто се претресе храна, доћи и ова уредба на ред.

Б е р т и.

Прва и последња песма.

Досад сам ти увек тепло:

Мила Берто, Берто драга!

Данаске ти велим лепо:

Иди, луче, до сто врага!

Ти ћеш сада клети срећу,

Твоја вика биће јавна:

Да ја тебе зато нећу

Што ти ниси православна.

Свака вера срећна бива,

Свака вера има право; —

Ни сад вера није крива,

Ал неверство — то је ђаво!

У Темишвару.

Велимир.

Нешто из XIX века.

Из Србије смо добили овај докуменат коме не треба коментара и који у ориџиналу гласи овако:

Суду општине Београдске.

Моја је супруга болесна прилично одавно, ја употребљавам лекара за њезину болест, у том времену

лечења довуче се из те општине некаква Јула врача-ра и незнам одкуд наиђе на моју супругу; и представи се мојој супруги да она зна лечити од сваке болести; Јула је њезин долазак удесила баш у оно време кад ја нисам био код куће већ на служби.

Моја супруга да би што пре дошла до свог првобитног здравља; стане Јулу питати како она лечи: Јула одговори да она ради са ђаволима, и да јој они доносе лек, кад им она заповеди они њу морају слушати, моја супруга запита Јулу? па колико за то треба? Јула одговори — треба да ми дате ову суму новаца па да будете здрави за седам дана, а то је ова сума:

I. 30. гроша чаршински да Јула купи плоче, и клинце с' којима ће ђаволи подкивати своје коње.

II. 20. гроша чаршински, да купи ђаволима т. ј. њиним коњима јечма.

III. 25. гроша да купи зобнице за ђаволске коње.

IV. 40 „ „ „ платна да ђаволима сашије кошуље.

V. 60. гроша да купи ђаволима одело, јер вели несмеду они ићи голи.

VI. 15. гроша да купи ђаволима опанке јер не могу ићи боси.

VII. 12. гроша да купи рану за њихов пут, како би имали шта јести а да не нападају путем на људе и стоку.

VIII. 51 грош и 20 пара чаршински да она купи још неке ствари за жене ђаволске.

Даклем цела сума коју је Јула лажним начином и преваром изузела, износи 253. гроша и 20. пара.

Част ми је умолити тај суд да од поменуте Јуле као варалице изузме одма горњу суму новаца и мени амо пошље; сем тога да се Јула казни по параграфу §. о варалицама, и да јој се забрани да више несме ићи по народу и врати овај свет.

Јула је обећала мојој супруги да ће она за седам дана бити потпуно здрава, па како тај дан, тако и дан данашњи нити има Јуле ни лека; Јула је овим начином показала се баш подпуна варалица коју суд не треба а и на основу закона несме пропустити а да је не казни, у власти својој најстрожије.

Очекујући од тога суда одговор;

У Ћуцрији 12. Јула 1880 год.

Милан Петровић млађи

Инжињерски Подпоручик.

Нестрпељивом критичару.

„Невен“ или — „Увен“,

— То је твоја ствар!

Ал осуђуј кад се створи,

Само немој а priori,

Кад си критичар.

Љумашин.

Ћира. Даклем доктор Танер, издржао је свој четрдесетдневни пост. Ал је и ђаволски омршавио! Спира. Па шта ће сад?

Ћира. Вели се, да ће сад доћи у који српски намастир да се опорави.

Спира. Види се да је практичан човек.

Ћира. Је ли истина да ће Црна Гора окренути дебелу крај, т. ј. ако султан не узхте лепим начином да се изравнају!

Спира. Може бити.

Ћира. Та ја знам да Црна Гора може бити. Само не знам хоћели султан моћи то издржати.

Ћира. Даклем Грчка је наручила 1400 коња и то из Пеште.

Спира. Чуо сам и то ми је мило.

Ћира. А зашто ти је то тако мило?

Спира. Надам се, да ће онда у Пешти бити мање вурања, разбацивања.

Ћира. Говори се о некој намери, која иде на то да се у Боки Которској ипак спроведе регрутација.

Спира. А на коју цел?

Ћира. Ради бољег учвршћења кнезачког мира.

Ћира „Нова слоб. Преса“ говорећи о Црној Гори рече ово: „Die Truppe des Zeko Petrović beträgt nur eine Плијаде.“ А под заградом разјашњује да „Илијада“ значи један баталијон, који броји 600 људи.

Спира. Браво „Пресо“! — И пошто се у Црној Гори ради о испуњењу правичних захтева, дакле и о миру, то ти допуштамо да Црногорске баталионе назовеш и „Омировом Илијадом.“ Тај су комплимент Црногорци заиста и заслужили.

Ћира. Код аустријски Немаца опажа се у новије доба леп напредак.

Спира. Е да, а како то?

Ћира. Напредују у чешком језику. Сад већ разуму шта то значи: „Nerozumim“.

Ћира. Од 29. јула па до 2. августа падаће многа звезда с неба.

Спира. Читао сам и ја то у немачким новинама. Али то неће падати звезде, него само шуце од звезда.

Ћира. Ала да ми хоће једна пасти у авлију. То би било баш као наручено.

Ћира. Немачке и мађарске новине, кад су чуле да је Гледстон оздравио, страшно су се уплашиле.

Спира. Баш су кукавице. А где ти нас. Ми смо чули да је Тиса умр'о, — па се опет нисмо уплашили.

Ћира. Кад је ономад умр'о један мађарски па-

триота „Недељни Лист“ је Србима донео ту вест у црном оквиру. Сад је умр'о славни професор Хебра, — баш ћу видети хоће ли и ту вест донети са црним оквиром.

Спира. Зацело неће.

Ћира. А зашто мислиш да неће.

Спира. Зато јер се брудер Јашин лист срди на професора Хебру.

Ћира. А ко зашто би он имао да се срди на Хебру?

Спира. Зато, јер је Хебра први докучио, па и друге научио шта је то шуга, — да су то мале животињице, које се увуку у нашу кожу, ту нас грискају и кољу, а уз то нам праве срамоту.

Ћира. А је ли Хебра докучио, како се ваља од тих животињица лечити.

Спира. Јесте.

Ћира. Е, онда разумем, зашто се „Недељни лист“ на Хебру срди.

Ћира. — Јеси ли читао у новинама, како су многи страдали од буре?

Спира. — Јест, јест; буре, буре, многи су од тога страдали!

Аб.

Препотопни спомени.

Биће томе сто година, — шта више биће томе (:кадгод:) и двеста и више година, — ма да ми се чини као да је то данас пре подне било, — то јест, кад смо ми били млади. А били смо млади и зелени, исто као што су други сад, — можда само са малом каквом разликом.

Цео свет, чини ми се да је онда био млађи и зеленији, — сад ми, наравно, долази много старији, зрелији, од чворака опипанији, смежуранији и црвљивији.

Било нас је читаво коло таквих створења, који онда нисмо ништа друго били само млади, здрави, весели, „пунонадежни“ и — ђаци. Ал то је нама онда доста било. (:Можда би се и сада тиме задовољили:).

Од тога кола има неких који су чак и данас живи, има многи који су мртви, има их који нису ни живи ни мртви, — не знају ни сами шта су; да их ко запита шта су, можда би се нашли и увређени.

Што се мене тиче, мени се (:кадгод:) чини као да сам још жив. Ал то је моје индивидуално мњење, на које се нетреба много ослањати.

Онда смо временом били много ближе кулином бану. — Ал пошто ми је познато, да „Стармали“ не води дугачке чланке, зато не смем почети од Кулина бана, него ћу почети од Сид-бана у Бечу, који, до душе, онда још није постојао, — али је ту негде близу била једна механа, у коју смо ми ђаци, јуристе, филозофи, техничари, молери и др. редовно, долазили и на ручак и на вечеру, — ту није било апсценције.

Крчмар је био неки старкеља, који је имао ту слабост, што је увек хвалио своју кујну, своје вино, јефиноћу, чистоћу и друга својства свога „локала“.

А ми смо, спремајући се и вежбајући се за потоњу опозицију, свему томе категорично противсловили. Али, као што обично бива где се опонира, нит је имао он, ни ми сасвим право.

Еле доста да смо ми у гостионици, код „Голуба“, „Месеца“, „Звезде“, „Шарана“, шта ли је било на цимеру, (и ако знам нећу да кажем) проводили лепо и пријатно, више пута и весело.

Кад се свршила школска година, последње вече пред одлазак наш из Беча кућама својим, седели смо ми код нашег старкеље за асталом, сваки на свом месту. Крчмару смо исплатили, што је ко дужан био, — зато нам није ни остало новаца за друго издање „Ћачког растанка“, — премда је сав материјал за тако што ту био: и „соба ниска“ па „доста и тесна“, а наша би се и „раја бесна“.

Тај је положај сасвим коректно схватио наш стари, хвалисави крчмар, и једна батерија боца озари наша снажана лица магичном брзином. Просу се шала и смеј, досетке се укристише као муње, а наш стари крчмар био је тако весео како га донде никад не видесмо.

Кад је још једаред набројао све изврности, којим се његов „локал“ одликује, наједаред скочи, оде у своју собу, и за тили часак врати се са неком црвеном књигом у руци.

„Ово је“ рече „моја споменица. У њој имам по неколико редака од разних мојих пријатеља. И ми се сад растајемо; ко зна хоћемо ли се још кад год видети, — па де запишите и ви сваки по нешто у ту књигу — спомена ради.“

„Хоћемо!“ одавасмо се ми као из једног грла.

„Мора ли бити у стихови!“ запита један од нас.

„Да, да, нека буде у стихови.“

„Али ми смо сад мало сатирично расположени“, примети други.

„С отим боље;“ прихвати крчмар, који можда није ни разумео добро шта овај рече.

„Volenti non fit injuria!“ додаде један правник.

„Was sagt er?“ запита крчмар.

„Пита вас хоће-ли вам неправо бити ако у нашим белешкама буде мало шале.“

„Слободно meine Herrn!“ допусти наш крчмар.

„Ehrlicher Scherz macht keinen Schmerz.“

„А ти дај књигу амо!“

Први, коме је дошла споменица у руке, написа горе на празном листу овај наслов:

Епиграми једног хвалисавог крчмара.

у стихове сложени

од

веселих ђака.

Тај наслов допаде се свима и примило се. Свако је од нас грискајући мало перо написао под тај наслов по један, а гдекоји и по два и по три епиграма.

Замолисмо крчмара да сад књигу заклопи, да је однесе у своју собу, — то он и учини, а ми продужисмо куцање, певање и наздрављање.

„Ситне жице, ситнији кораци, — нек се знаде кад играју ђаци.“

Ћачки послови.

Било па прошло!

* * *

Међутим је време чинило своје, овог гурнуло овамо, оног турнуло онамо. Разиђосмо се, растасмо се (и колко смо морали и колко нисмо:)

После сто, колико ли је година, донесе ме пролетос пут оцет у Беч. Бавећи се неколико дана у Бечу, одем и у ту кућу, где смо негда весело, ђачки проводили. Оне гостионице више нема. Наш стари крчмар је давно умр'о, али у истој кући седи још његов син. Одем к њему, кажем му, да сам познавао његова оца, и да сам ш њиме добро живио. После дужег разговора запитам га, да-ли је још у животу покојникова споменица увезана у црвене корице.

— Јесте, и код мене је, ја је чувам и чуваћу је док сам жив.

Замолим га да ми покаже.

Он то свесрдно учини.

И ево сада предамном лежи, негда бео, сад већ сасвим жут лист, литерални вампир, сарањен у мору прошлости, — спомен једне вечери из наше веселе младости.

Ево вам га, ако вас занима, да га и ви читате:

Епиграми једног хвалисавог крчмара.

у стихови сложени

од

веселих ђака.

I.

Ала ми је вино јако!

Помислите, те јачине:

Са изводом мога вина

Могли би сте терат' млине.

II.

Други су крчмари

До зла бога скупи.

Код мене је све јефтино —

(Што год Јефта купи).

III.

Моји гости солидни су,

Да се човек диви,

(Кад под клупом заспе,

Не чују се живи.*)

IV.

Код мене је чистоћа,

То већ давно зна се.

Ко у јелу муву нађе,

Кашћу му да ј' — прасе.

V.

Моји гости не туку се;

Јер ја реда знам.

*) Наравно, ту су мишљени они гости у предњој соби, — ми смо ручавали у Extrazimmer-у.

Кад заслужи ко батина
Избијем га сам.

VI.

Ко код мене руча
Вечеру уштеди, —
Више пута по три дана
Јело не погледи.

VII.

Ракију ми хвалит' мораш,
Ако злотвор ниси.
Задимљена, — боже свети!
У зиму те на пећ сети, —
А у лето киси.

VIII.

Ја вам удем све довести
У равновес леп:
Ко напуни главу
Тај и спразни џеп.

IX.

На столови моји
Паприка не стоји.
И не треба. Јер код мене
Папрене су цене.

X.

Моје вино природно је,
Њиме ништ' не радим.
У лето га не грејем,
У зиму не ладим.

XI.

Што се тиче чистоће
Рећи вам је доста:
Ми чупамо пиљиће
Исто — ко и госта.

XII.

Дођи у наш подрум,
Не бој се авети.
И поп слази у наш подрум
Кад водицу свети.

XIII.

Каква ми је црна кафа?
Дођи па је види.
Та она се ни најбољет
Шувикса не стиди.

XIV.

Код других је посна чорба,
Џимрије ужасне !!!

Код мене су, брате мој,
И столице масне.

XV.

Банда, харџе, Цигани,
Тог код мене нема,
Али зато ипак је
Музика голема.
Пре и после ручка,
И с десна и с лева,
Мојим драгим гостима,
Сваком — крче прева.

XVI.

Код мене је дупли мерџи,
За то добар стојим.
Дупла је и пена
У чашама мојим.
Ја се, браћо одликујем
С дуплинама самим, —
Дупла је и креда
Којом вам ракавим.

XVII.

Дуванџија, који штеди паре,
К мени дођи, не требаш цигаре!
У моме „локалу“ тол'ко има дима,
Биће доста свима.

XVIII.

Ако ми је шљивовица мека,
Ти се не расрди, —
За то су ми распрадле
И биџеци тврди.

XIX.

За овим долази једна празнина од педи. Неколико епиграма појели су мишеви. Штета црна штета! Јер о бечким мишевима можемо претпоставити, кад су имали да бирају, да су појели оно што је било најбоље. —н.—

Разјашнење.

Ономад је једно дете у Дорћолу пало са столице. Тога истог дана преместио је један дуванџија своју радњу у Абацијску чаршију.

Прекјуче је један дописник „Видела“ пљунуо у шаку, да удари једног дописника „Истока“.

Дан пре тога, грчала су деца на Врачару за једним пијаним вандровцем.

Јуче је у Београдској касарни пуко један прозор. Тога истог дана наоштрио је нож један берберин, да сече жуљеве.

Јутрос је једна баба претрчала преко улице да купи бурмута.

Прекјуче је премештен један практиканат из министарства правде у министарство грађевине.

УНИВЕРЗИТЕТСКА БИБЛИОТЕКА

WWW.UNILIB.RS

А синоћ, кад је почела киша да пада, сви готи, који су се десили у башти код Коларца, преместили су се у собу.

Ето, из ових велезаслужних догађаја, направиле су немачке новине огромну вест, да цела Србија мобилизира. Т.

У Ш Т И Ц И.

□ — Олуја је по Бачкој починила читав покор. Кажу, да Деспот-Сент-Иванци имају од Олује велике штете.

△ Сентомашани чине са својим гостима неке велике опите (експерименте). Ал опити су — опити, и ништа друго.

‡ Неки апостоли Петар (Томић) и Павле (Орешковић) купе чланове „Матици хрватској“, те наговарају и српску децу из ниже гимназије да се уписују. Они наговарају на то мале Србе, а колико има великих Хрвата чланова наше „Матице српске“?

☛ Новине јављају: „Грчке коморе сазване су за 27. август“. Ваљда ће те коморе да се товаре горивом за зиму; само нека се пази, да се тамо што не запали.

⊙ Културтрегер Бодроги професор мађарске гимназије у Новом Саду, назива 166 новосадских власника кућа тако неваљалима, да би требало да дођу сви код „тигра“ (новосадско ариште). Кад он „хаусхере“ тако трактира, како онда поступа са оних 30 српских ђака, који су му у школи подручни?

♂ Брудер Јаша издаје свој политичан „Програм“, само је у наслову дошла штампарска погрешка, те гласи „Проигран“.

„Друштво против скидања шешира“.

§ 1.

Цељ је „Друштву против скидања шешира“, да рђавом обичају скидања шешира у поздраву при сунчаној жеви, ветру, зими и свакојаким погодама и непогодама стане на пут.

§ 2.

Ту цељ мисли друштво постићи:

- Удруживањем са челичном намером и захтевом, да неће свој шешир с главе никоме скидати.
- Увађајући поздраве наклоном главе и речима.

Приметба. Овај §. има да претри један изузетак, а то је случај, кад кога нападне пакосна вашка, а он нема у руци батине, ни у цецу камења, онда му се допушта да сме шешир скинути и њиме се бранити.

§ 3.

„Друштво против скидања шешира“ купиће статистичне податке о томе, у колико је од ступања овог друштва у живот, мање на свету главобоље, реуматичног севања, срдомаса (соненштиха) учтивости и ћелавости.

§ 4.

Ћелави људи имају бити главни агенти и пропагандисте друштвених идеја.

§ 5.

Чланови „друштва против скидања шешира су двојаки: редовни и почасни.

Редовни члан друштва може бити сваки онај, који је прешао другу годину свога живота, који је бесприкорног владања и који лекарском сведоџбом докаже да је смртан човек, те може и он добити зупање, севања, запалење и болове у глави.

Почасни чланови су све женске, јер оне имају по ово друштво ту заслугу, што му предходе добрим примером, јер не скидају шешира с главе никоме и нигде, макар што имају дугачку косу, која би им главу боље заклонила, него наша кратка или одсутна коса.

§ 6.

Ако би се ово друштво ма из ког узрока разишло пре, него што би се састало, онда потписани не прима на себе никакве одговорности.

Аб.

М. П.

Одобрено од свију ћелавих министара.

П и т а л и ц е.

- Шта је у Перлезу најстарије? Правонис учитеља им Оимодија Ерговича.
- Шта је то прелазно стање? Постепено комунализација школа и превајање на футушкој скели.
- Које је у Београду најновија пословица? Ко се попне на српски Парнас неће никад бити Паранос.
- Ко заслужује новаца и кад спава? Посланик С., јер увек на сабору дрема.
- Каква је разлика између жене и секире? Секира се зове само тако, ал никога не секира, а жена се зове жена, а непрестано секира човека.
- Како се зове српски мала стена? Стеница.
- Која се вода зове тврда, а која мекана. Кад се заледи, онда је свака тврда.

Аб.

За уредништво одговара А. Пајевић.
Главни сарадник Абуказем.

Књижевна вест.

Изишао је из штампе

„НЕВЕН“

Чика Јовин лист

који у своме првоме броју доноси: 1. Рибарче (слика). 2. Поздрав деци (песма Чика Јове Змаја). 3. Зелена грана. 4. Мудри одговори. 5. Гавранова заго-нетка или тражење блага. 6. Ко би се то надао од детета. 7. Твор (са сликом). 8. Рибарче (песма Чика Јовина). 9. Брат за брата. 10. Живот и рад Вени-јамина Франклина, прича Чика Стева. 11. Матери (песма Ђ. Л.) 12. Наш први предбројник (са сликом кнежевића Александра Обреновића). 13. Жељезо (гвожђе). 14. Плаветно песанце (само приповеда своје житије). 15. Леонид. 16. Мале приче: а) скромност је урес младићу, б) братска љубав. 17. Мали коњаник (песма са сликом). 18. Загонетке. 19. Лаж. 20. Ребус. На корицама: Разнолије: а) дуго гладовање, б) Мак, в) игла. Чика Јовина пошта: I. Деци. II. Родитељима и Старијима.

Цена је „Невену“ за Аустро-Угарску на читаву годину 4 фор. на пола године 2 фор. за Србију, Црну Гору и остале крајеве 10 динара или 5 фор. у бан-кама на читаву годину односно 5 динара или 2 фор. 50 новч. на пола године. — Ко пошље 5 фор. од-носно један дукат унапред, за онај малени вишак има право на два примерка свакога броја на целу годину.

Претплату ваља слати: Из Србије књижари В. Валожића у Београду. Из Аустро-Угарске и осталих крајева накнадној штампарији А. Па-јевића у Новом Саду.

СЕЉАК

илустровани лист за целокупну пољску привреду и кућевне потребе.

Изази сваког 15. и 30. у месецу на читавом великом табаку.

13. и 14. број „Сељака“ изићиће уједно, а одоцнило се са рашиљањем речених бројева једино с тога, што уз те бројеве иде и вештачки, у природним бо-јама верно израђена слика

Бресква: „Црвена Магдалена“

која још није сасвим готова. Слика је ова 23 сантиметра широка и 30 сантиметра висока.

Ово знања ради, да не би ко помислио да је „Сељак“ престао излазити. Уједно позивамо овим учтиво и на претплату.

Цена је од јула до краја године 2 фор. а вр.

У овом другом полгођу добивају претплатници: две црне и две вештачки израђене бојадисане слике као прилоге уз „Сељака.“ а осим тога је и сваки број богато илустрован. И слика и потпуних бројева има-мо још за нове предбројнике.

За Аустрију прима претплату: у Панчеву књижара браће Јовановића, а у Новом Саду: штампара Арсе Па-јевића; или се може послати непосредно самом уредништву у Пожаревац. (Uredništvo Seljaka — Požarewatz, Serbien.)

У Пожаревац 26. јула 1880.

Уредништво „Сељака.“

Српска књижара браће М. Поповића

У НОВОМ САДУ.

НАШЕ НАЈНОВИЈЕ ИЗДАЊЕ

Велика српска и хрватска

ПЕСМАРИЦА

намењена народу нашем, који латиницом чита

и у којој има 400 песама
у формату ценном — а у дебљини од 12 табака или
192 стране.

Цена је 40 новчића.

Издање песмарице ове подухватисмо се ми на изрично захтевање и учестано потраживање у нас књижице оваке из оних крајева, где наш народ чита латиницом.

Књига је ова намењена као што је у напред казато: Србима и Хрватима у заједничкој слози братској.

Песме су у њој пребрале и издате онако какве су у оригиналу ил како се где певају:

српске из српских извора и крајева а хрватске из хрватских.

Цену књизи удесисмо малену, тако да је свако набавити и што даље допрети може.

Препродавцима на више — дајемо на сваки пет комада — једну на дар.

У Новоме Саду августа 1880.

Српски књижари и књигоиздавци

Браћа М. Поповићи.

РЕД ПЛОВИДБЕ
ПУТНИЧКИХ ПАРОБРОДА.

Од 21. Априла (3 маја) 1880. до даље наредбе.

Нови Сад-Земун: сваки дан изузимајући фтор-ник у 1/2 сати по подне.

Нови Сад-Тител: средом и недељом у 1/2 сати по подне.

Нови Сад-Оршава-Галац: и Рушчук-Косполи: по-недељником, четвртком, и суботом 1/2 сати п. подне.

Нови Сад-Пешта: сваки дан изузимајући пе-так 1/2 сати пре подне.

Нови Сад, 20. Априла (2. маја) 1880.

У П Р А В А.

—12

ОГЛАСИ.

по најновијој американској системи, сигурне од ватре и по-харе, из фабрике

ФЕЛИКСА ВЛАЖИЧЕКА

у Бечу,

у солидарности и каквоћи израде не усту-пају ни једној до сада познатој фабрици, а у цени знатно јефтиније.

Наручбине прима и одправља госп. Ђорђе Миличевић, трговац у Бечу, La-zenhof, код кога се могу мустре видети и цене сазнати.

